

Příloha k protokolu o SZZ č.
PF JU v ČB

Studentka: ...**Kamila Žárská**.....

Vysoká škola:
Katedra českého jazyka a literatury

.....
ČJ-D/SS

Ústav:
24.5. 2010

Aprobace:

Datum odevzdání posudku:

Recenzent: **Mgr. Veronika Broučková, Ph.D.**
Vedoucí diplomové práce:
Doc. PaedDr. Michal Bauer, Ph.D.

POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE

Narativita v prozaickém díle Sylvie Richterové

.....
(téma)

Autorka si za téma své práce zvolila zkoumání různých narativních postupů v tvorbě Sylvie Richterové. Jako cíl označila analýzu formální a tematické roviny autorčina vyprávění, vysvětlení jejich vzájemného vztahu a přiblížení vlivu na významové utváření textů.

V první třetině práce se adeptka pečlivě věnuje teoretické základně. Podrobně rozebírá vznik narativity neboli teorie vyprávění jako oborou vzniklého v šedesátých letech v období strukturalistického diskurzu, sleduje varianty členění příběhu na diskurs a příběh, které se analogicky vyskytují pod názvy fabule a syžet, dále všechny typy vyprávění z hlediska perspektivy vyprávění a neopomene ani jeho referenční funkci, v rámci níž si všímá rozdílu mezi pojmy reference a reprezentace. Tento základní teoretický úvod autorka opírá o adekvátní sekundární literaturu.

V druhé části práce se K. Žárská zabývá prozaickým dílem S. Richterové, v němž si všímá několika základních znaků jejího vyprávění, jako je fragmentárnost vyprávění, dále pak zprostředkovanost vyprávění a důraz, jaký klade S. Richterová na svého vypravěče. Ten se stává velmi signifikantní, protože se neustále mění, přesouvá jeho perspektivu, která přechází do různých postav a to mnohdy zcela bez nějakého dalšího vnějšího upozornění nebo náznaku. Tuto komplikovanost vyprávění doplňuje také silná subjektivizovanost, kterou autorka diplomové práce charakterizuje na základě studie L. Doležela v rámci jeho teorie fikčních světů jako roli, v níž má vypravěč velký vliv na konstrukci fikčního světa. Vypravěč splývá s postavou z fikčního světa, ale zároveň z něj vystupuje směrem k sobě, když zkoumá svůj vlastní způsob tvoření.

V následující části, nazvané *Obsahová rovina vyprávění v prózách Sylvie Richterové*, si všímá událostí a narušené chronologie, dále prostorů fikčního světa, postav a reference aktuálního světa. Teprve v předposlední části se autorka ptá po smyslu těchto formálních znaků. Vezmeme-li v úvahu, že naratologie se rozvíjela v období strukturalistickém, pak také tento autorčin rozbor odpovídá formálnímu strukturalistickému členění a jeho analýze.

V kapitole o významovém směřování textu je smysl formálních prvků poněkud stručně shrnut na devíti stranách s pomocí mnoha citací, což poněkud oslabuje velkou teoretickou průpravu a hlubokou analýzu předchozích kapitol. Přesto jsou závěry autorky velmi inspirativní a podnětné. Její úvahy vyplývající z experimentálních forem vyprávění směřují k poukazu na selhání řeči, nesdělitelnosti čehokoliv, včetně svého

vlastního příběhu, jehož úporné hledání pomocí tvůrčího aktu může připomínat zoufalého Narcise, jehož mytologický příběh je v díle S. Richterové volen jako metafora hledání vlastní identity. Dalším zajímavým postřehem je hledání řádu ve světě znaků, v jejichž chaotickém víření se snaží mluvčí vyznat a vykonat stvořitelsky pořadající akt. Tento pokus je však komplikován řadou na sebe navazujících promluv a textů, v jejichž koloběhu se vyjevuje pouze nestabilita a nestálost jakéhokoliv významu. Na závěr autorka diplomové práce zdůrazňuje význam psaní jako existenciálního aktu mluvčího, pomocí něhož a skrze nějž jedině může být spatřen smysl života. Zde by se však podle mě nemělo mluvit ani tak o existenciálním aktu, jako spíše o aktu teleologickém, který usiluje nahlédnout nějaký smysl, cíl, přesáhnout jaksi mimo čas, což v existenciálním pojetí skutečnosti není možné.

V poslední kapitole se autorka věnuje také teoretickému dílu Sylvie Richterové, v němž více méně shledává stejné prvky, jaké konstatovala v předchozích kapitolách na základě formálního rozboru jejích próz. Pojímáním „subjektu jako konstrukt, produktu nebo efektu jazyka a ideologie“ (s. 67) reflektuje narůstání významu znakovosti v poststrukturalistické teorii, čímž je ohrožována identita člověka. Potvrzuje tak intertextovou příbuznost nejen se svými uměleckými a teoretickými texty, ale také s texty jiných, podobně píšících autorů (např. Milanem Kunderou, Věrou Linhartovou, Jiřím Kratochvilem)

Práce je velmi pečlivě zpracovaná, autorka čerpá z vhodné literatury, nezanedbává ani teoretickou část, takže jsou obě složky, teoretická i praktická, vyvážené. Poněkud oslabenější je část interpretační, ale i tak jsou její závěry podnětné. Až na nepatrné formální nedostatky (stránky v obsahu poněkud neodpovídají, primární literatura není označena a citována v úplnosti) považuji práci z velmi kvalitní a doporučuji k obhajobě.

Práci doporučuji k obhajobě.

Návrh na klasifikaci diplomové práce: **výborně**

podpis recenzenta bakalářské práce

Českých Budějovicích

V dne **24.5. 2010**

Stupeň klasifikace:	výborně	velmi dobře	dobře	nevyhověl

*) Nehodící se škrtněte

